

РЕШЕНИЕ

№ 13136

гр. София, 20.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20221110145088 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД твърди, че по договор за застраховка „Каско“ е заплатил на застрахования сума в размер на 8964,29 лв., представляваща застрахователно обезщетение за щети на л.а. марка „Хонда“, модел „ЦРВ“, с рег. № СМ 8772 АХ, настъпили в резултат от ПТП на 05.11.2018г. на път III-866 в посока от к.к.Пампорово към гр. Смолян. Виновен за ПТП е водачът на л.а. марка „Ауди“, модел „А4“, с рег. № СМ 0277 ВА, чиято гражданска отговорност към датата на ПТП е застрахована при ответното дружество. Ответникът не изпълнил **в цялост** задълженията си по договора за застраховка „Гражданска отговорност“ по предявената от ищеца регресна претенция за заплатено застрахователно обезщетение, като е останал задължен за сумата от **2704,29 лв.**, с включени 15 лв. ликвидационни разноси. Ищецът моли съда да му присъди последната сума, ведно със законната лихва от депозиране на исковата молба – 19.08.2022г. до плащането, както и сумата от **823,37 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 19.08.2019г. до 18.08.2022г. Претендира разноси.

Ответникът ЗД „Бул Инс“ АД в срока по чл.131, ал.1 ГПК депозира

писмен отговор на исковата молба, с който оспорва причинната връзка между ПТП и претендираните от ищеца вреди, както и размера на причинените вреди. Релевира възражение за изтекла погасителна давност по увеличения размер на исковете, допуснато в о.с.з. на 15.11.2022г. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска по чл. 411 КЗ:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е **сключен договор за имуществено застраховане**, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие **виновно и противоправно поведение** на водач на МПС, застрахован при ответника да е настъпило **събитие**, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е **изплатил** застрахователно обезщетение в размер на **действителните вреди**.

Всички факти, включени във фактическия състав на вземането с изключение на неговия размер и причинната връзка на вредите с процесното ПТП, са безспорни между страните, поради което и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването им за доказано.

Спорен между страните е въпросът, в какъв размер е възникнало регресното вземане. За отговор на този въпрос съдът съобразява съдебната практика, постановена по реда на касационния контрол – решение №52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, ТК, I ТО, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по **действителната /средна пазарна/ стойност на вредата** към момента на настъпване на застрахователното събитие, стига то да не е под минималните размери, установени в Методиката. При това делинквентът/застрахователят на неговата гражданска отговорност дължи обезщетение за действителните вреди без да се отчита овехтяване. Действително деликтната отговорност е насочена към обезщетяване на негативния интерес /увреденото лице да бъде поставено в състоянието преди деликта/, но за постигане на тази цел на увреденото лице не следва да се

вменява в тежест възстановяването на вредите с овехтени части /в някои случаи това би било и невъзможно предвид спецификата на увредената част/, поради което обезщетението следва да е в размер, необходим за възстановяване на вещта, като делинквентът/ застрахователят на гражданската му отговорност понесе и отговорността за влягането на нови части при отстраняване на щетите. В този смисъл съдът споделя мотивите към т. 6, б. „б“ от Постановление №7/1978г. на Пленума на ВС /съгласно които при обезщетяване по реда на деликтната отговорност за вложените нови части не се взема предвид изхабяването на вещта/.

Съгласно приетото и неоспорено от страните заключение на САТЕ всички увреждания по застрахования при ищеца по имуществена застраховка „Каско“ л.а. марка „Хонда“, модел „ЦРВ“, с рег. № СМ 8772 АХ, отразени в описа на застрахователя се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното ПТП. От същото се установява и че стойността на разходите за възстановяване на МПС в състоянието отпреди деликта е в размер на 30 753,64 лв. и надхвърля 70 % от действителната стойност на самото МПС към датата на ПТП – 13 602 лв., поради което и при съобразяване с разпоредбата на чл. 390, ал. 2 КЗ, съдът приема, че е налице тотална щета на МПС. При формиране на дължимото от ответника обезщетение, съдът намира, че от пазарната стойност на процесния автомобил към датата на ПТП, следва да бъде приспадната стойността на запазените части на автомобила, намиращи се във владение на собственика на МПС, доколкото същите нямат качеството на увредено имущество и на увредения не се дължи обезщетение за тяхната равностойност. Отделно за собственика съществува възможността да реализира приход на парични средства чрез продажбата им, което е релевантен начин за обезщетяването им за повредата на автомобила като цяло. При кредитиране заключението на САТЕ се установява, че действителната стойност на л.а. марка „Хонда“, модел „ЦРВ“, с рег. № СМ 8772 АХ, след приспадане на запазените части е в размер на 9 521 лв.

Обемът на регресното вземане се определя от по-малката от двете суми – на действителните вреди и на извършеното застрахователно плащане, в случая – размерът на извършеното плащане от 8 964,29 лв. На основание чл. 411 КЗ ищецът има право да получи и обезщетение за направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15 лв., претендирана

като разноси, съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл.411 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума, като общият размер на дълга възлиза на 8 979,29 лв.

Безспорно между страните е, че ответникът е заплатил сумата от 6 275 лв., поради което дължима е останала сумата от 2 704,29 лв., до какъвто размер ищецът е увеличил по реда на чл. 214 ГПК размера на предявения първоначално частичен иск. Ответникът в о.с.з. в релевираше възражение за погасителна давност по отношение на увеличения размер на иска, което е неоснователно.

Предвид дадената от законодателя уредба на регресното право по чл.411КЗ същото възниква с плащане на застрахователното обезщетение от застрахователя по договора за застраховка имущество и именно от последната дата, на която вземането е станало изискуемо, на основание чл.114 ЗЗД тече общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД. Застрахователят ищец е заплатил претендираното по регреса по чл.411 КЗ обезщетение на застрахования на 17.01.2019г., видно от приетото по делото платежно нареждане, от която дата и във връзка чл.72 ЗЗД петгодишният давностен срок изтича на 17.01.2024г., поради което заявеното от ответника правопогасяващо възражение е неоснователно.

При тези съображения, съдът намира за доказан по делото фактическия състав на нормата на чл. 411 КЗ. По делото не са налице доказателства претендираната сума да е платена от ответника, поради което искът е основателен и следва да бъде уважен.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Вземането за лихва има акцесорен характер и за дължимостта му следва да се установи както възникването на главния дълг, така и забава в погасяването на същия за процесния период.

Съдът формира правни изводи за наличие на главен дълг.

Предвид нормата на чл.412 КЗ застрахователят по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ е длъжен в 30-дневен срок от отправена му регресна претенция от застрахователя по имуществена застраховка с приложени всички относими към регреса документи да определи размера и

изплати дължимото по регреса обезщетение. Видно от приетата по делото като писмено доказателство регресна покана с изх. № А315-848 е, че такава е изпратена до ответника на 07.02.2019г. и е получена от последния на 08.02.2019г., на която дата я е завел във входящия регистър под вх. № ОК-87910. Срокът по чл.412 КЗ е изтекъл на 09.03.2019г., а ответникът е изпаднал в забава за плащане от 10.03.2019г. Ищецът претендира лихва за забава от по-късна дата – 19.08.2019г. до 18.08.2022г., който иск е предявен като частичен. В о.с.з. на 15.11.2022г. ищецът е увеличил размера на предявения иск, като същият се счита предявен за сумата от 823,37 лв., вместо за сумата от 100 лв. – частичен иск от 823,37 лв. Ответникът своевременно е възразил за погасяване на увеличения размер на вземането по давност, което е частично основателно. Съгласно чл.111, б.,в“ 33Д вземанията за лихви се погасяват с изтичане на тригодишна давност. Доколкото съгласно Тълкувателно решение от 24.03.2019г. по тълк.д. № 3/2016г. на ОСГТК на ВКС предявяването на иска за парично вземане като частичен и последвалото негово увеличаване по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК нямат за последица спиране и прекъсване на погасителната давност по отношение на непредявената част от вземането, то давност за посоченото вземане е текла до 15.11.2022г., на която дата е заявено искането по чл.214, ал.1 ГПК. Следователно вземането за лихва за забава по увеличения размер на иска е погасено по давност за периода от 19.08.2019г. до 15.11.2019г., но за предявения размер от 100 лв. – частичен иск от 823,37 лв., не е погасено, тъй като се претендира за три години назад, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда. За процесния период на забавата от 19.08.2019г. до 18.08.2022г. и при съобразяване с посочените по-горе обстоятелства, дължимата мораторна лихва съдът определя по реда на чл. 162 ГПК в размер на 757,22 лв., до който размер предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен, а за горницата до пълния предявен размер от 823,37 лв. – отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковете в размер на 1 126,64 лв. – заплатена държавна такса, депозит за САТЕ, както и адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено от ищеца на Адвокатско дружество „Гева и партньори“, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие № 494 от 01.11.2022г. и платежни документи.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете в размер на 12,19 лв. – адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено от ответника на адв. Г., видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 03.10.2022г.

Страните са направили възражения за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар на насрещната страна, които са неоснователни предвид предмета на делото, неговата правна, фактическа сложност, материалния му интерес, както и събраните по делото доказателства. При преценката си съдът съобрази приложимата редакция на Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, да заплати на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК, на основание чл.411 КЗ сумата от **2 704,29 лв.**, представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение за ПТП, настъпило на 05.11.2018г. на път III-866 в посока от к.к.Пампорово към гр.Смолян, **ведно със законната лихва от 19.08.2022г. до погасяването**, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **757,22 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 19.08.2019г. до 18.08.2022г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1 126,64 лв.** разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД до пълния предявен размер от 823,37 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК, да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК, сумата от **12,19 лв.** разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____